

maatte gjøre nødvendige. Jeg opfatter Sagen saaledes, at, imedens Loven, som Lovforslaget oprindelig var affattet, ikke skulde være anvendelig paa Færverne, er det nu ved det nævnte Forslag i Principet udtalt, at den skal gøres anvendelig paa Færverne, men ved Siden deraf er det udtalt, at der — hvad jo allerede klart er givet ved Sagen selv — paa forskjellig Maade maa ske Lempelser ved dens Anvendeliggjørelse derved paa Grund af de stedlige Forhold. Derhosom Rigsdagen vedtager Forslaget, saaledes som det her er stillet af Udvalget, opfatter jeg derhos Sagen paa den Maade, at Følgen deraf vil være, at man indhenter Lagthingets Betænkning over de forskjellige enkelte Punkter, hvori en Forandring maa ske, og at Spørgsmaalet saa kan afgjøres ved kongelig Anordning, uden at det paany behøver at forelægges for Rigsdagen. Dette er, tror jeg, Betydningen af Forslaget under Nr. 27, og der kan, naar Rigsdagen vil give Regjeringen en saadan Bemyndigelse, ikke være nogen Betænkelighed for Regjeringen ved at modtage den.

Melchior: Jeg vilde ikke have taget Ordet ved dette Afsluit, hvis der ikke var et enkelt Vædringsforslag, som jeg ønsker at udtale mig imod, medens jeg kan tiltræde alle de andre. Det er nemlig Forslaget under Nr. 15 til § 101 Litra f. Jeg kan ikke erkjende, at det medfører en Forbedring; jeg tror tværtimod, at Lovforslagets § 101 f, saaledes som den nu er affattet, indeholder Tilstrækkeligt og derhos Noget, som den bør indeholde, men som er faldet bort i det nævnte Vædringsforslag. I den Paragraf, som Talen her er om, er det jo fastsat, i hvilke Tilfælde Alford ikke kan finde Sted, og denne er ved Litra f. udelukket: „naar Skyldneren enten ikke har ført Handelsbøger, naaget det efter Lovgivningen paahviledes ham,“ — dette skal ogsaa efter Vædringsforslaget blive staaende — „eller naar disse ere saa mangelfuld førte, at hans Status og navnlig Omfanget af hans Gjældsforpligtelser ikke af dem kan erfares.“ Denne sidste Passus foreslaar Udvalget nu skal gaa ud, saaledes at der i Stedet derfor skal sættes: „eller naar han har undladt paa behørig Maade at opgive nærlig Status, saaledes som i § 148 er be-

falet.“ Det forekommer mig imidlertid, at det netop bør udtales, at Betingelsen for Alford er, at man tydelig kan se Omfanget af Skyldnerens Gjældsforpligtelser af hans Bøger, og at en Dpgjørelse af hans Status alene ikke er fuldkommen tilstrækkelig. Det havde, forekommer det mig, maasse været endnu bedre, om der i Litra f. havde staaet nævnt, at der skulde findes en Fortegnelse over hans Kreditorer. Udtrykket „Omfanget af hans Gjældsforpligtelser“ indeholder imidlertid vistnok noget Eignende. Men i alt Fald forekommer det mig meget onskeligt, at det paalægges enhver Debitor at gjøre fuldstændig Regnskab derfor, og Lovforslaget, som det nu er affattet, forekommer mig tydeligere og bestemtere i saa Henseende end Vædringsforslaget. Jeg kan derfor, i alt Fald indtil jeg har hørt den ærede Ordfører udtale sig nærmere herom, ikke erklære mig tilfreds med Vædringsforslaget under Nr. 15.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger i Aalebning af, hvad der er fremkommet fra to ærede Medlemmers Side. — Hvad da nu for det Første § 152 Litra b. angaar, da skal jeg tillade mig at oplyse, at Udvalget tildeels har maattet erkjende de Erindringer for grundede, som i saa Henseende fremkom under 2den Behandling, og Udvalget har i Genhold dertil stillet Vædringsforslaget under Nr. 25, saaledes som det foreligger. Naar § 152 Litra b. bliver affattet i Genhold dertil, saa tilveiebringes der fuldkommen Overensstemmelse mellem Litra b. og c., idet man saa i Litra b. gennemfører ganske den samme Tanke, hvorpaa Litra c. hviler, nemlig den Tanke, at den Person, der har givet Penge for at en Anden kan anskaffe sig en Ting eller lade forfærdige en Ting, bør have en særegen Udgang til at være prioriteret netop i denne Ting, hvilken Tanke i Litra c. er anvendt med Hensyn til Skibe. Denne Tanke hænger atter sammen med, at, naar man i det Hele taget ikke i Principet erkjender Underpant i Løsbore for berettiget, saa synes en af de eneste Undertagelser derfra, der kan admitteres, at være netop den, hvor Penge ere anvendte til Anskaffelse af den Ting, hvori Pantet gives. En